

Forvaltningen, der bliver nødbendig. Det er et Complex, et Hele, der under en Behandling af de enkelte Bestanddele ikke efter min For- mening bør skilles fra hinanden. Jeg for- mener, at man, naar jeg siger, at det bør blive i Regjeringens Haand, for at denne saasnart som muligt kan forelægge Lovudkastene, vil sætte herimod: hvad Sikkerhed have vi for, at, da allerede saa lang Tid er hengaaet, uden at Rævninger ere indførte, dette da vil skee snart. Jeg tør naturligvis ikke lægge Bægt paa, at jeg fuldkommen deler den ærede Forslags- stillers Anskuelse om, at Rævningeretters Ind- førelse er et Opdragelsesmiddel for Nationen, et Middel, hvorved Folket skal kunne bringes til at faae rigtig Forstand paa, hvad den Fri- hed, der er givet igjennem Grundloven, vil sige, men dette har jo kun Betydning for den Tid, hvori jeg har den Ære at forestaae Justitsmi- nisteriet. Men derimod tør jeg lægge desto større Bægt paa en anden Omstændighed, og det er den Stilling, hvori for Dieblittet Ræv- ningeretsagen og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse med Hensyn til en Omordning af Retspleien, befinder sig. Der blev i August 1857 tilstillet den nedsatte Commission Forslag med Hensyn til Gjennemførelsen baade af § 76 og af § 79 i Grundloven, Forslag deels fra den ærede Forslagsstiller, deels fra Højeste- retsassessor Mourier. De bleve forhandlede i Commissionen, men denne erklærede i 1858, at idet disse 2 Forslag gik i ganske forskellige Retninger, troede Commissionen ikke at kunne afgive Betænkning derover og vilde navnlig føle sig generet ved de enkelte Paragrapher, som, idet Forfatterne gik ud fra forskellige Hovedsyns- punkter, ogsaa maatte komme til at staae stærkt imod hinanden, og Commissionen indstillede derfor til Justitsministeriet, om man ikke vilde udarbejde et selvstændigt Forslag, der kunde forelægges Commissionen, og hvortil da denne kunde knytte sine Bemærkninger og Betæn- ninger. Et fuldstændigt Forslag, lige saa om- fattende som det foreliggende og de 2 tidligere udarbejdede, er færdigt, paa det nær, at jeg blot skal gennemgaae den hele Række af Paragrapher, for at affile dem, og idet Lovudkastet saaledes er færdigt og uden videre vil blive tilstillet Commissionen, holder jeg mig overbevist om,

at Sagen vil blive fremmet lige saa hurtigt, eller egentlig talt hurtigere, end om den kom- mer til at undergaae en anden Behandling, medens Ministeriet derhos tillige vil have Ud- gang til at kunne, ganske ubundet af Andet, end hvad der ligger til Grund for dets eget Forslag, gaae ind paa Ordningen af, hvad der er fornødent med Hensyn til § 76, hvortil allerede de foreløbige Forberedelser ere trufne.

Idet jeg saaledes tør tilraade det høit- ærede Thing, ikke at lade disse Lovudkast blive Gjenstand for videre Behandling, men der- imod have det overladt til Ministeriet, samvit- tighedsfuldt at arbejde hen til, at Forslagene snarest muligt blive forelagte, skal jeg endnu tillade mig een Bemærkning, nemlig den, at de Lovarbejder, som den ærede Forslagsstiller har bragt ind i Thinget, ganske vist ikke, fordi deres Behandling standser, derved ville komme til at blive frugtesløse. De indeholde saa vigtige og værdifulde Bidrag til Afbenyttelse under de Forhandlinger, der ville komme til at udvikle sig, at de have deres fulde, store Betydning, og naar den ærede Forslagsstiller bemærkede, at de Forhandlinger, der tidligere have fundet Sted, og som han gjorde Regning paa, nu skulde finde Sted, vilde medvirke til, at det kom til at vise sig klarere, hvori de gavnlige Frug- ter af den paatænkte Institution skulde bestaae, saa holder jeg mig ogsaa overbevist om, at den fra hans Side skete Indbringelse i Folkethinget af hans Lovudkast vil bidrage mægtigt til at berede Jordbunden til Modtagelsen af den nye Lov.

Liebe: Da den ærede Forslagsstiller ikke har forlangt Ordet i dette Dieblit, antager jeg, at han ialtsald ikke fortiden finder sig foran- lebiget til at følge den høitærede Justitsministers Opfordring til at standse Sagen, og jeg skal derfor benytte mig af den Ret til Ordet, som den ærede Formand har givet mig. Jeg har begjært Ordet i denne Sag, ikke blot fordi den ligger mig meget paa Sinde, men tillige fordi det forekom mig, at der efter mine Livsforhold turde være naturlig Anledning for mig til at udtale mig om den. Det er en Selvfølge, at jeg — og jeg haaber, at det vil være Tilfældet med de allerfleste Medlemmer her i Salen —